

ΤΑ ΔΕΚΑ ΠΟΥΛΙΑ ΕΛΣΤΕΡ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Los diez pájaros Elster*

Η πρώτη έκδοση του πρωτοτύπου παράχθηκε στην Ισπανία το 2011 από τον οίκο edebé, www.edebe.com

Copyright © Ana Campoy (κείμενο)

Copyright © Álex Alonso (εικονογράφηση)

Για την ελληνική γλώσσα © Polaris Εκδόσεις 2014

Απόδοση στα ελληνικά: Λένα Φραγκοπούλου

Επιμέλεια-διόρθωση: Δέσποινα Παπαγιαννοπούλου

Γραφιστική προσαρμογή στην ελληνική έκδοση: Μαρία Ζαχαριουδάκη

Διατηρούνται όλα τα πνευματικά δικαιώματα. Κανένα τμήμα του βιβλίου δεν μπορεί να αναπαραχθεί, να αποθηκευτεί σε βάση δεδομένων ή να διαβιβαστεί με οποιαδήποτε μορφή ή με οποιοδήποτε, ηλεκτρονικό, μηχανικό, αντιγραφικό ή κάθε άλλο μέσο, χωρίς προηγουμένως να έχει δώσει άδεια ο εκδότης.

Polaris Εκδόσεις: Βιβλία-Multimedia

Ναυαρίνου 17, 10681 Αθήνα

Τηλ. 2103836482, fax 2103807608

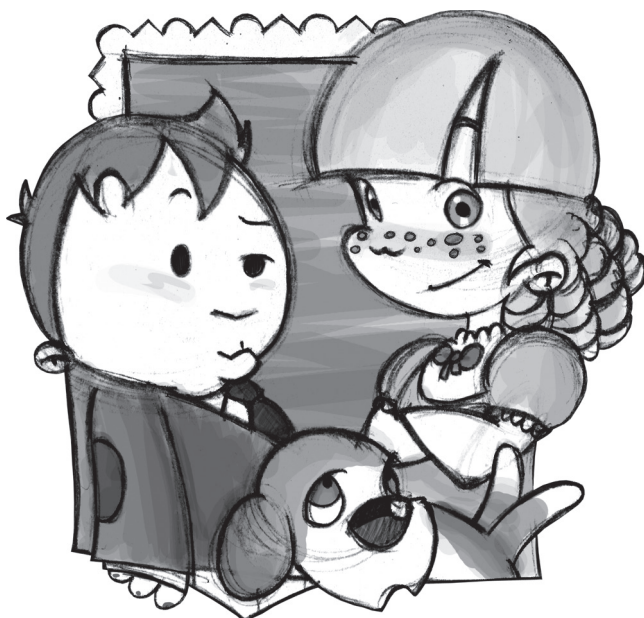
www.polarisekdoseis.gr, info@polarisekdoseis.gr

ISBN 978-960-6829-49-9

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ
**ΑΛΦΡΕΝΤ
& ΑΓΚΑΘΑ**

ΤΑ ΔΕΚΑ ΠΟΥΛΙΑ ΕΛΣΤΕΡ

Άνα Καμπού

ΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ Λένα Φραγκοπούλου

POLARIS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Στον Χοσέ Λουίς και τη Ματίλδε, τους γονείς

Περιεχόμενα

1. Ιστ Εντ	9
2. Ψάχνοντας την Άγκαθα	23
3. Μια πολύ μυστήρια υπόθεση	33
4. Πληροφορίες από πρώτο χέρι.....	49
5. Μια απρόσμενη πρόσκληση για τσάι	65
6. Τα κοσμήματα της κυρίας Έλστερ.....	87
7. Νυχτερινή εισβολή	105
8. Πάρα πολλά μυστικά	123
9. Το κλουβόσπιτο	139
10. Επ' αυτοφώρω.....	147
Επίλογος.....	161
Αυτό το ήξερες;	172
Ευχαριστίες.....	175

Ιστ Εντ

Ο έλικας γυρνούσε τόσο γρήγορα, που ήταν σχεδόν αδύνατο να τον διακρίνεις. Το αεροπλανάκι, παρά τα μικρά φτερά του και την ερασιτεχνική, ασύμμετρη κατασκευή του, αυλάκωνε με φόρα τον συννεφιασμένο ουρανό. Πετούσε ψηλά πάνω από το δρόμο. Ούτε ο άνεμος ούτε τα ξερά φύλλα που παράδερναν κι έπεφταν από τον έναν τοίχο στον άλλον φαίνονταν ικανά να ανακόψουν την απίστευτη ταχύτητά του.

Η Χάι Ρόουντ ήταν η κεντρική λεωφόρος του ταπεινού αλλά γραφικού Ιστ Εντ. Κάτω από τις ψηλές και χαμηλές στέγες του αφθονούσαν τα δρομάκια και τα εμπορικά. Οι κάτοικοι, αφοσιωμένοι στη δουλειά και στις πολυάσχολες ζωές τους, περπατούσαν βιαστικά από το ένα μέρος στο άλλο, μέχρι που η νύχτα σκέπαζε τον ορίζοντα, εκεί όπου άρχιζε η πόλη του Λονδίνου.

Οι περισσότεροι διαβάτες στη Χάι Ρόουντ δεν κοιτούσαν ποτέ προς τα πάνω. Έβλεπαν πάντα μπροστά, προσηλωμένοι στη δουλειά τους, και τίποτα δεν τους αποσπούσε χωρίς λόγο την προσοχή.

Δεν θα έπρεπε να νιώθουν περήφανοι γι' αυτό, σκεφτόταν ο Άλφρεντ. Συχνά τους παρατηρούσε από το παράθυρο του δωματίου του και συλλογιζόταν πόσο βαρετή είναι η ζωή κάποιου που δεν σηκώνει ποτέ το βλέμμα του πάνω από τη γραμμή του ορίζοντα. Και τώρα το ίδιο σκεφτόταν. Σκαρφαλωμένος στο παράθυρό του, στον πρώτο όροφο, είχε πετάξει το αεροπλανάκι του προς το δρόμο. Εκείνο είχε αρχίσει να κόβει βόλτες πάνω από τα κεφάλια του πλήθους στη λεωφόρο, αλλά ούτε ένας περαστικός δεν είχε πάρει είδηση ότι κάτι πετούσε εκεί ψηλά. Κι ούτε κανείς ποτέ είχε αντιληφθεί ότι ο Άλφρεντ βρισκόταν πάντα πίσω από το τζάμι του παραθύρου του. Τα άλλα παιδιά προτιμούσαν να περνάνε τον ελεύθερο χρόνο τους παίζοντας μπάλα ή κάνοντας σκανταλιές, εκείνος όμως έμενε τα απογεύματα στο σπίτι φτιάχνοντας σχέδια ή κατασκευές, όπως το μοντέλο *Κοάντα-1910*,* που τώρα πετούσε πάνω από τις στέγες.

Το αεροπλάνο συνέχιζε τη γενναία πορεία του ανάμεσα σε τέντες και καλώδια, αγνοώντας ολοκληρωτικά τις σκέψεις του νεαρού δημιουργού του. Ξαφνικά, άρχισε να χάνει ύψος και μια ριπή του ανέμου το ανάγκασε να στρίψει αριστερά. Ο Άλφρεντ κράτησε την αναπνοή του, κι όταν κατάλαβε ότι το αεροπλανάκι είχε τρυπήσει κάτω από μια τέντα, έκλεισε σφιχτά τα βλέφαρά του.

* Το πρώτο αεροπλάνο που χρησιμοποιούσε αεροσυμπιεστή αντί έλικας για την προώθησή του. Κατασκευάστηκε το 1910 από τον Ρουμάνο Χένρι Κοάντα (1886-1972) και από κάποιους θεωρείται πρόγονος των αεριωθούμενων αεροσκαφών (jet).

Ακούστηκε μια τσιρίδα, και το άλογο μιας περαστικής άμαξας σηκώθηκε στα πίσω πόδια του. Ο κύριος Φίσερ, που είχε βγάλει την τσιρίδα, όρμησε έξω από το ιχθυοπωλείο του για να γλιτώσει από το ανεξέλεγκτο *Κοάντα*. Κουνούσε αδέξια τα στρουμπουλά του μπράτσα, λες και το παιχνίδι ήταν σμήνος από ενοχλητικές μέλισσες. Έντρομος, άρχισε να τρέχει, αλλά, πριν καλά καλά προφτάσει να διανύσει λίγα μέτρα, αναγκάστηκε να πέσει καταγής. Το αεροπλανάκι πετούσε πλέον τρεις μόλις σπιθαμές πάνω από το έδαφος, και ο ψαράς, παρά τον εκπληκτικό ελιγμό του, δεν μπόρεσε να γλιτώσει το υπέροχο περουκίνι του από φυσική τρίχα, που το κουτσομπόλευε όλη η γειτονιά μήνες τώρα – το αεροπλανάκι το πήρε παραμάζωμα!

Για κακή τύχη του Άλφρεντ, το παιχνίδι του πλήρωσε το κατόρθωμά του πέφτοντας πάνω στη βιτρίνα του έξαλλου κυρίου Φίσερ, ο οποίος κατάλαβε στη στιγμή ποιος ήταν ο ένοχος.

«Άλφρεντ!»

* * *

«Μα, πώς είστε τόσο σίγουρος ότι και αυτό το έκανε ο γιος μου;» ρώτησε αγανακτισμένη η μητέρα του Άλφρεντ.

Ο ψαράς έβραζε από θυμό. Κοντανάσαινε, και σταγόνες ιδρώτα κυλούσαν στο πρόσωπό του, που ήταν ηρτημένο και γεμάτο αίματα. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο κύριος Φίσερ ερχόταν να διαμαρτυρηθεί στο μπακάλικο των γονιών του Άλφρεντ. Το έκανε όποτε θεωρούσε ότι τα καφάσια με τα λαχανικά που στοιβάζονταν στο δρόμο έκλειναν το πέρασμα προς

το ψαράδικό του. Ή ότι η άμαξα με τις παραγγελίες είχε σταθεί πολλή ώρα έξω από την είσοδο του μαγαζιού του. Ή ότι ο πατέρας του Άλφρεντ έδινε πολύ αέρα στον γιο του, όπως τώρα. Τρωγόταν συνέχεια με τα ρούχα του!

«Πάντα δικό του είναι το κατόρθωμα!» μούγκρισε δείχνοντας τα κίτρινα δόντια του, που θύμιζαν αρπακτικό. «Κανέναν στο Ιστ Εντ δεν μπορεί να γλιτώσει από τις σκανταλιές του. Περνά όλη του τη μέρα σκαρώνοντας διαολιές με αυτά τα δαιμονικά μαραφέτια...»

Ο Άλφρεντ άνοιξε το στόμα για να διαμαρτυρηθεί, αλλά έμεινε να χάσκει. Οι εφευρέσεις του δεν είχαν καμιά σχέση με τον διάβολο. Ήταν απλώς ενδιαφέρουσες κατασκευές, που θα μπορούσαν να φανούν πολύ χρήσιμες στην ανθρωπότητα και που αναμφίβολα θα έκαναν τη ζωή πολύ πιο άνετη. Ούτε είχε την πρόθεση να ενοχλήσει τον κύριο Φίσερ ή οποιονδήποτε άλλον με τις εφευρέσεις του, αλλά στην προκειμένη περίπτωση όλα ήταν εναντίον του – φως φανάρι.

«Ο γιος σας με έχει φέρει μέχρι εδώ. Όταν δεν μου κλέβει τις ψαροκασέλες για να κάνει τις τρέλες του, μου τρομάζει την πελατεία με τις διαολιές του. Πριν από τρεις εβδομάδες τον έπιασα να σκαλίζει το συρτάρι με τα μαχαίρια μου. Χθες χάθηκε το τσουβάλι όπου φυλάω τους γάντζους για τα ψάρια... Και σήμερα, αυτό!»

«Κι όμως, την τελευταία φορά ο Άλφρεντ μάς υποσχέθηκε ότι δεν θα ξανάκανε τα ίδια. Αυτό το αεροπλανάκι μπορεί να το έχει φτιάξει οποιοσδήποτε!» επιχειρηματολόγησε η κυρία Χίτσκοκ.

«Α έτσι, ε;» πέταξε ο ψαράς. «Και γι' αυτό τι έχετε να μου πείτε;»

Έβγαλε από την τσέπη του ένα κομμάτι πράσινο ξύλο, το έσφιξε στη γροθιά του και το έδειξε οργισμένος στο ζεύγος Χίτσκοκ. Άνοιξε την παλάμη του και ο Άλφρεντ μπόρεσε να διακρίνει το φτερό του *Κοάντα-1910*, άχρηστο πλέον. Στο μέσο περίπου του ξύλου και γραμμένα με μάλλον άσχημο γραφικό χαρακτήρα διάβαζε κανείς τα αρχικά Α.Χ., σε σκούρο γκρι χρώμα.

Ο Άλφρεντ θυμήθηκε πόσο του είχε στοιχίσει να κατασκευάσει το αεροπλάνο με βάση τα σχέδια και πόσο χρόνο είχε ξοδέψει για να συγκεντρώσει όλα τα υλικά ώστε να το κάνει να πετάξει. Ένωθε περήφανος που είχε κατασκευάσει, με τα λιγοστά μέσα που διέθετε, το μοντέλο *Κοάντα* – ένα πραγματικά επαναστατικό επιστημονικό επίτευγμα. Γι' αυτό, είχε σφραγίσει το έργο του χαράσσοντας τα αρχικά του στο δεξιό φτερό. Και τώρα, αυτό ακριβώς αποδείκνυε την ενοχή του, και όλος ο κόπος που είχε κάνει του προξενούσε ακόμα περισσότερα προβλήματα.

Ο κύριος Χίτσκοκ ξεροκατάπие και πήρε στα χέρια του το πράσινο κομμάτι ξύλο. Καθώς περιεργαζόταν το κομματάκι από το φτερό, το βλέμμα του πίσω από τους φακούς των γυαλιών του έδειχνε όλο και πιο τρομαγμένο. Ύστερα από μακριά σιωπή άφησε το κομμάτι πάνω στην επιφάνεια του πάγκου.

«Σας διαβεβαιώ ότι ο γιος μου δεν θα σας προκαλέσει ποτέ πια πρόβλημα, κύριε Φίσερ» αποφάνθηκε κοιτώντας τον ενοχλημένο ψαρά. «Να είστε σίγουρος γι' αυτό.»

Ο πατέρας του Άλφρεντ δεν άφησε τον εκνευρισμό του να φανεί, καθώς χαιρετούσε τον κύριο Φίσερ μπροστά στην είσοδο του μαγαζιού του. Δέκα λεπτά αργότερα, βράζοντας από θυμό, έπιασε τον γιο του από το γιακά της σχολικής στολής του και τον σήκωσε σχεδόν στον αέρα, ενώ ο έντρομος Άλφρεντ δεν ήξερε προς τα πού κατευθύνονταν με τόση βιάση.

Ο κύριος Χίτσκοκ προσπέρασε με σταθερό βήμα τον κόσμο που βάδιζε στη Χάι Ρόουντ σέροντας πίσω του τον γιο του, που δεν μπορούσε να κάνει τίποτα εκτός από το να προσπαθεί να κρατιέται όρθιος, καθώς γλιστρούσαν ανάμεσα στους διαβάτες.

«Τα κόλπα σου τέλος! Με κατάλαβες;» βροντοφώναζε ταραγμένος ο κύριος Χίτσκοκ. «Δεν θέλω να σε ξαναδώ να κάνεις ανοησίες ούτε να αναστατώνεις το σπίτι ούτε να ενοχλείς τους γείτονες!»

Ο Άλφρεντ δεν τολμούσε ν' αρθρώσει λέξη. Ήταν λες και ο πατέρας του είχε μεταμορφωθεί ξαφνικά σε κύριο Φίσερ, και το αγριεμένο πρόσωπό του έδειχνε ότι τα πράγματα δεν ήταν καθόλου αστεία.

«Η μαμά σου κι εγώ δουλεύουμε σκληρά κάθε μέρα για να έχουμε εσένα να τα χαλάς όλα;» συνέχισε να φωνάζει ο κύριος Χίτσκοκ. «Τα μυαλά σου έχουν πάρει αέρα και, αφού δεν μπορείς να φερθείς όπως πρέπει, θα σου μάθω εγώ πώς φέρονται, μια και καλή!»

Τι σήμαινε αυτό; Πού πήγαιναν; Τα λόγια ηκούσαν σαν θανατική καταδίκη και ο Άλφρεντ ένιωθε παγερές απανωτές γροθιές να τον χτυπάνε στο στομάχι. Κάτι τέτοιες στιγμές

ήθελε να μπορούσε να εξαφανιστεί, να πάψει να υπάρχει, να είχε εφεύρει το μαγικό κατασκεύασμα που θα τον εξαέρωνε μεμιάς. Αλλά η φουρτούνα δυνάμωνα όλο και πιο πολύ, καθώς κατηφόριζαν το δρόμο αφήνοντας πίσω τους τη γειτονιά, το σπίτι και το μαγαζί.

Ο κύριος Χίτσκοκ έστριψε δεξιά και ύστερα από κάνα δυο δρομάκια, αριστερά. Τελικά, πίσω από ένα όχημα διανομής που σήκωσε τρομερή σκόνη, πρόβαλε το μέρος προς το οποίο κατευθύνονταν. Δεν μπορεί να ήταν αλήθεια! Βρίσκονταν μπροστά στο αστυνομικό τμήμα. Το κτίριο με την γκρίζα πέτρινη πρόσοψη ορθωνόταν επιβλητικό, κοιτάζοντας τον Άλφρεντ ανακριτικά. Ο Άλφρεντ φοβόταν πολλά πράγματα που για τον υπόλοιπο κόσμο ήταν φυσιολογικά και καθημερινά: δεν άντεχε τα ύψη, μισούσε τα αβγά και ένιωθε πανικό μπροστά στους αστυνομικούς. Ο πατέρας του το ήξερε πολύ καλά, και ίσως γ' αυτό βρίσκονταν τώρα μπροστά στο ογκώδες κτίριο, που ήταν γεμάτο αστυνομικούς με σκούρα μπλε στολή. Πριν προλάβει να αντιδράσει, ο κύριος Χίτσκοκ τον έπιασε από τ' αφτί και μπήκε μαζί του στην περιστρεφόμενη πόρτα.

* * *

Τα πόδια του Άλφρεντ έτρεμαν όσο περίμενε τον πατέρα του να ολοκληρώσει την περιγραφή του συμβάντος στον επιθεωρητή. Βρισκόταν στην έξω μεριά της τζαμαρίας που χώριζε το γραφείο του αρχηγού από τον υπόλοιπο χώρο. Έβλεπε τις υπερβολικές χειρονομίες με τις οποίες ο πατέρας του τον

παρουσίαζε, λες και επρόκειτο για κανέναν παράνομο που έπρεπε να σωφρονιστεί. Καθισμένος στη σκούρα ξύλινη καρέκλα του ο επιθεωρητής Τσέρτσιλ άκουγε προσεκτικά. Ήταν ένας παχύς άνδρας, κομψά ντυμένος. Φορούσε ένα μάλλινο γκρι κοστούμι, είχε ματογυάλια και, καθώς άκουγε, χάιδευε τις άκρες του τσιγκελωτού μουστακιού του.

Ύστερα από λίγα λεπτά, ο κύριος Χίτσκοκ ολοκλήρωσε το κατηγορητήριό του και ο επιθεωρητής κατένευσε μια δυο φορές. Σηκώθηκε, κοίταξε μέσα από την τζαμαρία τον Άλφρεντ στα μάτια κι έσκασε ένα πονηρό χαμόγελο.

* * *

«Πέντε μέρες;» φώναξε ο Άλφρεντ μόλις έμαθε την ετυμηγορία.

«Μάλιστα. Πέντε μέρες στη στενή θα σε μάθουν ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στην ελευθερία και την ελευθεριότητα» είπε απειλητικά ο επιθεωρητής.

Ο Άλφρεντ ένιωθε το πιο ασήμαντο πλάσμα σε όλη τη γη. Από τη στιγμή που μπήκε σ' εκείνο το τρομερό κτίριο είχε βάλει τα δυνατά του να μην κλάψει, αλλά τώρα δεν μπορούσε να κρατηθεί άλλο και τα δάκρυα άρχισαν να κυλούν στα μάγουλά του. Κοίταξε τον πατέρα του. Μάταια. Εκείνος έδειχνε να αδιαφορεί απόλυτα, κι ο Άλφρεντ δυσκολευόταν να αρθρώσει λέξη.

«Ως επιθεωρητής αυτής της πόλης έχω καθήκον να επιβάλλω την απαραίτητη πειθαρχία, ώστε άτομα σαν κι εσένα να μαθαίνουν ποιο είναι το σωστό.»

Βλέποντας την καταστροφή να πλησιάζει, ο Άλφρεντ ήθελε να φωνάξει πως ήταν αθώος. Το πρόβλημα είναι ότι ποτέ του δεν είχε σταθεί ικανός να πολεμήσει τις άδικες τιμωρίες.

«Μα δεν έκανα τίποτα! Απλώς μοντάρισα ένα *Κοάντα-1910*, το εντυπωσιακότερο αεροπλάνο της εποχής μας, αλλά στάθηκα φοβερά άτυχος γιατί παρέσυρε πετώντας το περουκίνι του κυρίου Φίσερ!»

Ο Άλφρεντ εντυπωσιάστηκε από τον ίδιο του τον εαυτό. Είχε εκστομίσει αυτά τα λόγια αυθόρμητα, χωρίς να το σκεφτεί καθόλου.

«Εκτός από αντάρτης, είσαι και ψεύτης!» αναφώνησε ενοχλημένος ο επιθεωρητής. «Αυτά τα μαραφέτια τα κατασκευάζουν κάτι τρελοί που αυτοαποκαλούνται επιστήμονες, και θέλεις να με κάνεις να πιστέψω ότι κατάφερες να μιμηθείς τις ανορθόδοξες μεθόδους τους! Μείνετε ήσυχος, κύριε Χίτσκοκ, θα φροντίσω προσωπικά ώστε ο γιος σας να αποκτήσει, *εντός των τειχών* αυτού του τμήματος, την ταπεινοφροσύνη που χρειάζεται. Αστυφύλαξ!» Ένας υπάλληλος έσπευσε. «Να κλείσετε αυτό το παλιόπαιδο στο πιο σκοτεινό κελί.»

Ο Άλφρεντ σηκώθηκε ολοκληρωτικά πτηνόμενος και άρχισε να βαδίζει μπροστά από τον αστυφύλακα.

Είχε ήδη βγει από την πόρτα, όταν ο επιθεωρητής Τσέρτσιλ έχασε το στυφό του ύφος κι έσκασε στα γέλια.

«Το αεροπλανάκι του σήκωσε το περουκίνι του Φίσερ;»

«Μάλιστα, επιθεωρητά. Δεν ξέρω τι να κάνω με αυτό το παιδί. Φοβάμαι πως καμιά μέρα θα μας τινάξει όλους στον αέρα. Κάνει διαρκώς πειράματα με ό,τι μαζεύει από τη γειτο-

νιά. Όπως και να 'χει, δεν είμαι και απόλυτα βέβαιος ότι μια βραδιά στο κρατητήριο είναι η κατάλληλη τιμωρία. Μπορεί και να το παράκανα. Το πιο σκοτεινό κελί είπατε;»

«Μείνετε ήσυχος, Γουίλιαμ, τα κελιά αυτού του τμήματος διαθέτουν όλα τα κομφόρ» γέλασε ειρωνικά ο Τσέρτσιλ. «Μια νύχτα περισυλλογής θα του δώσει ένα γερό μάθημα.»

* * *

Στο κρατητήριο ήταν απίστευτα βαρετά. Ο Άλφρεντ νόμιζε πως είχαν περάσει εκατό χρόνια μέσα στο μικροσκοπικό καμαράκι, αλλά, όταν ζήτησε από τον φύλακα να του πει την ώρα, έμαθε ότι είχαν περάσει μόλις δέκα λεπτά από την προηγούμενη φορά που τον είχε ρωτήσει.

Το κελί δεν ήταν άνετο. Δεν υπήρχε ούτε μια παλιοκαρέκλα, οπότε μόνο στο πάτωμα μπορούσε να καθίσει. Μύριζε απαίσια κι έκανε κρύο. Ο Άλφρεντ άρχισε να νιώθει ένα τεράστιο κενό στο στομάχι του, και το πιθανότερο ήταν ότι εκείνο το βράδυ θα έμενε νηστικός.

Ευτυχώς, μέσα από τα μακριά σιδερένια κάγκελα μπορούσε να βλέπει τον δεσμοφύλακα που φρουρούσε τα τέσσερα κελιά του κρατητηρίου. Καθόταν σε ένα μικροσκοπικό скаμνί, είχε ύψος που δεν σήκωνε πολλά πολλά και κοιτούσε απορροφημένος μια γραμμή από μυρμήγκια στο τσιμεντένιο πάτωμα. Ασφαλώς η δουλειά του δεν ήταν και πολύ ευχάριστη.

Ύστερα από κάνα δυο λεπτά, που κύλησαν αργά σαν ώρες, η μεγάλη σιδερένια πόρτα που οδηγούσε στον επάνω χώρο

άνοιξε ξαφνικά. Δυο άντρες ντυμένοι στα μαύρα προχώρησαν στο διάδρομο. Μόλις αντιλήφθηκε την παρουσία τους ο δεσμοφύλακας σηκώθηκε όρθιος μ' ένα σάλτο και παρουσιάστηκε μπροστά τους, έτοιμος να πάρει διαταγές. Πρέπει να ήταν πολύ σημαντικά πρόσωπα.

Οι δυο άντρες, ο αρχηγός και ο βοηθός του, κατά πώς φαίνονταν, ψιθύρισαν κάτι στο αφτί του δεσμοφύλακα. Αμέσως αυτός τους συνόδευσε σε ένα κελί δίπλα στο κελί του Άλφρεντ.

Μια ξέπνοη φωνή ακούστηκε μέσα από τα κάγκελα.

«Είμαι αθώος!»

Το αγόρι δεν είχε διανοηθεί ότι υπήρχαν κι άλλοι κρατούμενοι σ' εκείνο το κρύο και τρομακτικό μπουντρούμι. Όταν ο δεσμοφύλακας τον οδήγησε στο καμαράκι του δεν είχε διακρίνει καμιά άλλη φιγούρα στα γειτονικά κελιά. Ούτε είχε νιώσει άλλη παρουσία ούτε καν είχε ακούσει άλλη ανάσα πέρα από τη δική του. Συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι όλο αυτό το διάστημα βρισκόταν δίπλα σ' έναν τύπο που είχε κάνει τρομερά πράγματα. Και ξανάρχισε να φοβάται.

Ο ήχος της κλειδαριάς τον επανέφερε στην πραγματικότητα. Ο δεσμοφύλακας έσπρωξε την καγκελόπορτα του διπλανού κελιού και ο αρχηγός με τον βοηθό του όρμησαν μέσα. Ο Άλφρεντ άκουγε τώρα τον καβγά των νεοφερμένων με τον ξένο.

«Λέγε ό,τι θες... Ξέρουμε ότι εσύ το 'κανες, δεν πρόκειται να ξεφύγεις. Τώρα θα έρθεις μαζί μας και θα μας πεις την αλήθεια.»

Ο υποτιθέμενος κακοποιός φαινόταν να αντιστέκεται και δεν έβγαινε από το κελί, αλλά τελικά υπέκυψε στη δύναμη των διωκτών του. Τον ακινητοποίησαν καταμεσής του διαδρόμου, κι ο αρχηγός πέρασε τις χειροπέδες στα τρεμάμενα χέρια του.

Ο Άλφρεντ πλησίασε για να κοιτάξει μέσα από τα κάγκελα. Ο κρατούμενος ήταν ψηλός και ρωμαλέος, αλλά η όψη του φανέρωνε άνθρωπο νικημένο. Τα χαρακτηριστικά και η σκουρόχρωμη επιδερμίδα του τον έκαναν να μεγαλοδείχνει, αλλά τα μεγάλα πράσινα μάτια του πρόδιναν άνθρωπο αξιγάπητο και άκακο. Δεν έμοιαζε ούτε κατά διάνοια με κλέφτη ή δολοφόνο.

Ο άντρας ένωσε ξαφνικά την παρουσία του Άλφρεντ και τον κοίταξε με τα μεγάλα μάτια του. Το αγόρι έκανε δυο βήματα πίσω φοβισμένο. Το βλέμμα εκείνου του ανθρώπου φανέρωνε τόση ανημπόρια, που εκμηδένιζε την απόσταση που τους χώριζε.

Ξαφνικά, βλέποντας πως ο αρχηγός είχε για μια στιγμή απομακρυνθεί για να ερευνήσει το άδειο πλέον κελί, ο απελπισμένος κρατούμενος έπεσε πάνω στα κάγκελα του κελιού του Άλφρεντ.

«Σε παρακαλώ! Βοήθησέ με! Πρέπει να βγω από δω.»

Εκλιπαρούσε με αγωνία για μια απάντηση, έναν ήχο ή μια κίνηση που θα φανέρωνε λίγη συμπόνια, αλλά ο Άλφρεντ ήταν τόσο τρομαγμένος, που είχε μείνει να τον κοιτάζει με μάτια ορθάνοιχτα. Δεν μπορούσε να αντιδράσει, είχε παραλύσει, κι ας τον έτρωγε η περιέργεια για εκείνη την αλλόκοτη παράκληση.

«Πήγαινε να βρεις την Άγκαθα... Μόνο αυτή μπορεί να με βοηθήσει!» φώναξε ο άνθρωπος με απόγνωση.

Δεν βρήκε το χρόνο να προσθέσει τίποτε άλλο. Ο αρχηγός και ο βοηθός του έπεσαν πάνω του σαν κυνηγόσκυλα. Τον βούτηξαν από το πέτο και τον έσυραν στο διάδρομο. Ο Άλφρεντ κρατούσε την αναπνοή του καθώς άκουγε το θόρυβο που έκαναν οι σόλες του ξένου πάνω στις πλάκες, και θυμήθηκε εκείνα τα γεμάτα αγωνία πράσινα μάτια. Σε ελάχιστα δευτερόλεπτα κατάλαβε ότι ο άνθρωπος έλεγε την αλήθεια και ότι δεν είχε άλλον τρόπο για να βγάλει άκρη. Μάζεψε όλες του τις δυνάμεις και πιάστηκε από τα κάγκελα του κελιού του. Ο άνθρωπος χανόταν πλέον πίσω από τη σιδερένια πόρτα του κρατητηρίου, στα χέρια των διωκτών του.

«Πού μπορώ να βρω αυτή την Άγκαθα;» του φώναξε ο Άλφρεντ.

Ο άνθρωπος γύρισε το κεφάλι παλεύοντας να τα καταφέρει, λες και η ζωή του κρεμόταν απ' αυτό.

«Άγκαθα! Άγκαθα Μίλερ!» φώναξε από την άκρη του διαδρόμου. «Μπράουν Στριτ 27! Πες της ότι σε στέλνει ο Βίκτορ!»